

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **Ing. R. L.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený daňově poradenskou společností ELOTOELO s. r. o.,
sídlem Kralická 1, 100 00 Praha 10,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2022, č. j. 21156/22/5200-10422-711621,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2022, č. j. 21156/22/5200-10422-711621, jímž byl v řízení o odvolání žalobce změněn dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 12. 2016, č. j. 2432289/16/2507-50522-505541, kterým správce daně podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (dále jen „ZDP“) a podle § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „DŘ“ nebo „daňový řád“) doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011 ve výši 2 644 785 Kč a uložil mu penále z doměřené daně podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 251 odst. 1 písm. a) DŘ ve výši 528 957 Kč. Změna platebního výměru provedená napadeným rozhodnutím spočívala ve snížení daně z příjmů na 2 010 000 Kč a snížení vyměřeného penále na 402 000 Kč.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce nejprve zdůraznil, že spornou otázkou v řízení je jeho vklad hotovosti ve výši 13 400 000 Kč, kdy žalovaný učinil závěr, že žalobce neprokázal, že tyto vložené finanční prostředky byly již zdaněny daní z příjmů fyzických osob nebo této dani nepodléhaly nebo byly od této daně osvobozeny. Dle žalovaného se jedná o příjmy žalobce z předmětného zdaňovacího období dle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Pro tento svůj závěr odkázal žalovaný na v této věci již dříve vydaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to pod č. j. 15 Af 40/2018-92 ze dne 30. 11. 2021 (dále jen „první rozsudek“).
3. Žalobce především namítal, že správce daně neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb týkajících se průkaznosti, správnosti a úplnosti žalobcem předloženého účetnictví. Žalobce uvedl, že nezpochybňuje závěry soudu uvedené v prvním rozsudku, část jeho odůvodnění, zejména ve vztahu k přenášení důkazního břemene při daňové kontrole, v žalobě citoval. Žalobce však má za to, že z citovaného odůvodnění prvního rozsudku je zřejmé, že soud při svém rozhodnutí vycházel z neúplného správního spisu. Dle žalobce má totiž žalovaný k dispozici doklady prokazující to, že žalobce svoji pohledávku úplatně postoupil na firmu Bon Art Production, s.r.o. Postoupením pohledávky vznikl závazek této společnosti vůči žalobci, který mu byl splácen jednak bezhotovostně převody na účet, tak i platbami v hotovosti. Jednotlivé platby jsou zaznamenány v účetní sestavě pokladny, současně jsou evidovány i výběry z banky. Na konci roku 2008 byl zůstatek pokladny ve výši 22 000 000 Kč převeden z účtu pokladny na účet osobní spotřeby X, žalobce proto disponoval hotovostí ve výši 22 000 000 Kč, přičemž tyto prostředky podléhaly dani v režimu podmínek přechodu z jednoduchého na podvojný účetnictví. Následně v roce 2011 byly tyto peníze vloženy vkladem podnikatele zpět do pokladny za účelem uskutečnění finanční transakce.
4. Zdroj peněz v hotovosti a jejich výši tedy dle žalobce prokazují jeho účetní evidence, zejména pak pokladní kniha za rok 2008 a sestavy účtu X za roky 2006, 2007, 2008, 2009. Všechny doklady spojené s výše popsaným postupem tedy měl správce daně k dispozici, když tyto žalobce předkládal v souvislosti s daňovou kontrolou a současně odkazoval na podaná daňová přiznání za jednotlivé roky. Součástí všech daňových přiznání byly i obraty na příjmových a výdajových účtech, které dokládaly, že tyto finanční prostředky účetnictvím žalobce prošly. Správce daně ani žalovaný nehodnotili ty doklady, které měli k dispozici, resp. je ignorovali či pomíjeli, aniž by měli pro takový postup zákonnou oporu.
5. Dle žalobce správce daně nesprávně dodatečně podřadil pod daň z příjmu částku 13 400 000 Kč jako ostatní příjem. Tyto prostředky dle žalobce prošly účetní evidencí, úhrady a dispozice s nimi jsou účetní evidencí zachyceny způsobem, který neodporuje zákonu a detailně prokazuje úhradu ve výši i čase, přičemž tyto účetní evidence nebyly nikdy správcem daně zpochybněny.
6. Žalobce zdůraznil, že předmětem daně z příjmů může být pouze reálný a skutečně dosažený příjem zvyšující majetek fyzické osoby. Závěr daňových orgánů předpokládá, že částka 13 400 000 je takovým příjmem, tedy že došlo ke zvýšení majetku žalobce. Pro takový závěr však neexistuje žádný důkaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

7. Žalobce dále vytýkal daňovým orgánům, že nevyhověly jeho důkaznímu návrhu a neprovedly důkaz svědeckou výpovědí K. V., zachycenou v protokolu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 2018984/16/2507-60562-506853, podle níž správce daně v minulosti ověřil správnost zahrnutí uvedené pohledávky do předmětu daně z příjmu. Tento důkazní návrh správce daně neakceptoval, ani se k němu dle žalobce nevyjádřil.
8. Žalobce poukázal na to, že právě posuzovaná věc správnosti dodatečného doměření daně z příjmu fyzické osoby za zdaňovací období roku 2011 je předkládána soudu opakovaně, přičemž v předchozích řízeních byl žalobce převážně úspěšný. Dle žalobce to znamená, že žalovaný opakovaně posuzuje věc po právní stránce nesprávně a ve svém důsledku postupuje způsobem „pokus-omyl“. Žalobce rovněž zmínil, že správce daně činil podání orgánům činným v trestním řízení, kdy předmětem podání byla otázka obchodní činnosti spojené s nákupem koní, na kterou navazovaly uplatněné odpisy. Protože otázku vkladu finančních prostředků do účetnictví, resp. údajné snížení základu daně ve výši více než ve výši 14 milionů Kč, správce daně ve vztahu k řízení přes orgány činnými v trestní oblasti nerealizoval, je dle žalobce důvodem takového postupu i pochybnost správce daně o tom, zda jsou jeho závěry v této otázce správné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť má za to, že v daném případě bylo postupováno v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí namítanými vadami a nezákonností netrpí. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a v něm vyslovené závěry, na nichž setrval. Uvedl, že podrobné posouzení zahrnutí částky 13 400 000 Kč do příjmů žalobce obsahují zejména body 68 až 75 napadeného rozhodnutí, které stručně shrnul následovně. Žalobce v průběhu daňového řízení tvrdil, že dotčené finanční prostředky mají svůj původ zejména v pohledávkách ve výši cca 25 000 000 Kč zachycených v evidenci, a v rámci přechodu na podvojný účetnictví byly v souladu se zákonem o daních z příjmů „dodaněny“. Žalobce však nepředložil žádný důkaz prokazující toto jeho tvrzení, a to ani v reakci na výzvu správce daně. Ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění pak žalobce předložil sestavu s názvem „Konto X Pokladna agenda POK“ rok 2007, 2008 a 2009, sestavu s názvem „Konto účtu“ rok 2010, 2011, 2012 a 2013 analytického účtu X Pokladna agenda POK, a navrhl, aby *„součástí kontrolního zjištění byla označena i zpráva o daňové kontrole či ověřování skutečností spojených s přechodem z jednoduchého účetnictví na účetnictví podvojně“*, na základě čehož správce daně doplnil spisový materiál o sestavu nazvanou „Závazky a Pohledávky“, ze které je zřejmé, že žalobce vykázal pohledávky ke dni 31. 12. 2005 v celkové výši 28 267 525 Kč.
10. Žalovaný uvedl, že správce daně provedl výslech svědkyně Voborské, která mj. sdělila, že správce daně ověřoval veškeré podklady týkající se přechodu z jednoduchého účetnictví na podvojný. Skutečnost, že žalobce při přechodu na vedení účetnictví rozpustil pohledávky v celkové výši 28 269 520 Kč nerovnoměrně v souladu s ustanovením § 23 odst. 14 ZDP, vyplývá ze zprávy o daňové kontrole. Avšak žalobce nikterak neprokázal, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč vložené na jeho účet mají svůj původ právě v těchto pohledávkách.
11. Žalovaný poukázal na to, že podstata žalobní argumentace je totožná s žalobní argumentací uplatněnou v žalobě proti rozhodnutí o odvolání ze dne 2. 5. 2018, č. j. 20091/18/5200-10422-711473, které soud prvním rozsudkem sice zrušil, avšak právě tuto žalobní argumentaci shledal nedůvodnou. Protože se v tomto směru skutkový ani právní stav nijak nezměnil, není žádný racionální důvod se od již vyřčených závěrů jakkoli odchýlovat. Navíc Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

i soud je vázán svým právním názorem v prvním rozsudku, neboť rozhodoval za jinak nezměněných poměrů. Žalovaný tudíž legitimně očekává, že tento svůj vlastní právní názor bude krajský soud plně následovat.

12. Namítal-li žalobce, že žalovaný měl doklady (daňová přiznání, účetní evidence) k dispozici, pak žalovaný oponoval, že se nelze zbavit povinnosti unést důkazní břemeno tímto obecným tvrzením. Zdůraznil, že správní orgány nejsou povinny za daňový subjekt vyhledávat konkrétní důkazní prostředky a přiřazovat je k tvrzením daňového subjektu.
13. Pokud jde o námitky směřující vůči obsahu spisu a rozsahu, v němž byl postoupen soudu v rámci předchozího řízení, žalovaný konstatoval, že se jedná o nekonkrétní tvrzení, přičemž obsah spisu plně koresponduje se spisovým seznamem, který je jeho součástí, přičemž spis je veden v souladu se zákonem a veškeré relevantní podklady (relevantní část spisu vztahující se k rozhodnutí o odvolání a předcházejícímu řízení) byly soudu postoupeny v kompletní podobě.
14. Závěrem žalovaný shrnul, že žalobce neprokázal, že jím vložené finanční prostředky v celkové výši 13 400 000 Kč byly již zdaněny daní z příjmů fyzických osob, nebo této dani nepodléhaly, nebo byly od této daně osvobozeny. Jedná se tak o příjmy žalobce předmětného zdaňovacího období dle ustanovení § 10 ZDP, přičemž za stejného skutkového i právního stavu posoudil obsahově shodné námitky jako nedůvodné krajský soud již v prvním rozsudku.

Jednání soudu

15. Při jednání soudu konaném dne 24. 4. 2024 setrval zástupce žalobce na své žalobní argumentaci a nad její rámec doplnil, že žalovaný v bodě 72 napadeného rozhodnutí vytýkal žalobci, že neprokázal pravdivost údajů v daňové evidenci. Žalobce však žádnou daňovou evidenci nevedl, tudíž neměl co prokazovat. Účetnictví žalobce přitom nebylo nikdy zpochybněno. Současně zástupce žalobce nově poukazoval na uplynutí lhůty, pro kterou lze daň vyměřit, když sice do vydání napadeného rozhodnutí (6. 6. 2022) neuplynula zákonná desetiletá prekluzivní lhůta, nicméně jejímu uplynutí žalovaný zamezil pouze tím, že porušil § 115 odst. 2 daňového řádu, když nevyzval žalobce k tomu, aby se vyjádřil k jeho argumentaci.
16. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání rovněž setrvala na svém stanovisku k žalobě a k novým námitkám žalobce uvedla, že po zrušení prvního rozhodnutí žalovaný rozhodoval již ve prospěch žalobce ohledně sporné otázky, která po vydání prvního rozsudku byla řešena (odpisy koní). Již zjištěný skutkový stav žalovaný pouze jinak posoudil a neměl tak povinnost vyzývat žalobce k vyjádření.
17. Při jednání rozhodl soud o neprovedení žalobcem navržených listinných důkazů – pokladní knihou za rok 2008 a sestavou účtu X, když tyto navržené důkazy shledal nadbytečnými. Žalobce netvrdil konkrétně, jaké skutečnosti mají být těmito důkazy prokazovány. Žalobce přitom neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení, že vklady v roce 2011 mají původ ve stejné finanční hotovosti (získané úhradou nesporných pohledávek), kterou žalobce na konci roku 2008 převedl na stranu MD účtu X, tedy pro svou osobní potřebu. Sporný původ vkladů v roce 2011 nemohly žalobcem navrhované výše uvedené listinné důkazy objasnit. Samotná skutečnost, že pohledávky žalobce při přechodu na podvojně účetnictví v roce 2008 byly zdaněny, nebyla v daném řízení daňovými

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
19. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
20. I bez námítky žalobce soud nejprve řešil, zda nedošlo k prekluzi práva stanovit žalobci daň z příjmů za rok 2011. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně z příjmů právnických osob za rok, v němž byla vyměřena daňová ztráta, začne běžet podle § 148 odst. 1 věty druhé zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového přiznání za toto období. Při aplikaci § 148 odst. 2 až 4 daňového řádu lze daňovou povinnost lze vyměřit nejpozději ve lhůtě deseti let podle § 148 odst. 5 daňového řádu. Vzhledem k tomu, že v posuzovaném případě uplynula lhůta pro podání řádného daňového přiznání za období roku 2011 dne 30. 6. 2012, pak rozhodnutím žalovaného pravomocného dne 14. 6. 2022 byla žalobci vyměřena daňová povinnost v zákonné objektivní lhůtě. Právo vyměřit žalobci daň z příjmů tak nebylo prekludováno.
21. Žalobce prostřednictvím svého zástupce vznesl námitku, že k prekluzi nedošlo proto, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu (*provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*), když neseznámil žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a neumožnil, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil. Dle žalobce, pokud by žalovaný tento zákonný postup dodržel, pak by nemohl vydat napadené rozhodnutí před uplynutím prekluzivní lhůty. Tuto námitku vznesl zástupce žalobce při jednání soudu dne 24. 4. 2024. Dříve, tedy v podané žalobě ani v dalším jiném podání žalobce tento žalobní bod neuplatnil. Nelze přitom rozšiřovat povinnost správních orgánů a soudu přihlížet z úřední povinnosti k tvrzení žalobce o důvodu, v jehož důsledku nedošlo k marnému uplynutí prekluzivní lhůty. Tato povinnost se vztahuje vskutku toliko k samotnému běhu prekluzivní lhůty. Soud proto zkoumal, zda projednání uvedené námitce nebrání lhůta pro možné rozšíření žalobních bodů stanovená v § 71 odst. 2 s. ř. s.
22. Řízení před správními soudy je totiž ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, a proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, nebo ze dne 16. 12. 2009, č. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

j. 6 A 72/2001-75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby v délce dvou měsíců, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě uplatnit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, nebo ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, odst. 39).

23. Žalobce je tedy povinen v žalobě vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Požadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, neboť umožňují druhé straně seznat, k čemu se má vlastně vyjádřit (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). V posuzovaném případě není pochybností o tom, že žalobce námitkou týkající se porušení § 115 odst. 2 daňového řádu, v důsledku něhož nedošlo k prekluzi, vznesenou až při jednání před soudem žalobce nepřipustně rozšířil žalobu o další žalobní bod. V žalobě doručené soudu v poslední den lhůty pro její podání (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 14. 6. 2022), tj. v pondělí 15. 8. 2022, žalobce tuto námitku nevznesl. Pokud žalobce uplatnil námitku nedodržení zákonného postupu žalovaným teprve při jednání před soudem dne 24. 4. 2024, tedy téměř dva roky po uplynutí lhůty, nezbylo soudu než tuto námitku vyhodnotit jako opožděnou.
24. Žalobce, jsa si vědom opožděnosti vznesení námítky, tvrdil, že až z průběhu dalších řízení, v nichž žalovaný vytýkanou procesní vadu neučinil, si uvědomil porušení procesního postupu ze strany žalovaného a uvědomil si jeho důsledky. Tato skutečnost však není objektivní okolností, která by mu zabránila předmětnou námitku uplatnit již v žalobě. Je třeba si uvědomit, že s ohledem na dispoziční a koncentrační zásadu se přitom od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost a soud za něho nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního aktu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
25. Zcela stejný osud, jako je uvedeno v předchozích odstavcích tohoto rozsudku, sdílí i další námitka žalobce, podle níž žalovaný v bodě 72 svého rozhodnutí při výčtu neprokázaných skutečností zpochybňoval správnost daňové evidence, ačkoli žalobce v rozhodné době daňovou evidenci nevedl, protože již od roku 2008 vedl podvojný účetnictví. Rovněž tato námitka byla poprvé uplatněna až při jednání soudu dne 24. 4. 2024, a proto ani k této námitce soud při svém rozhodnutí nepřihlížel a touto se jako opožděnou nezabýval. Řešil pouze ty žalobní námitky, které byly uplatněny včas.
26. Předně soud zdůrazňuje, že v téže věci rozhoduje již opakovaně, když v předchozím řízení zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. 20091/18/5200-10422-711473, (dále jen „první rozhodnutí“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 30. 11. 2021, č. j. 15 Af 40/2018-92 (dále již jen „první rozsudek“).
27. Předmětem předchozího řízení byla jednak sporná otázka jako v nyní projednávané věci, tedy zda žalobce prokázal, že vložené finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč byly již zdaněny daní z příjmů fyzických osob nebo této dani nepodléhaly nebo byly od této daně osvobozeny; a jednak otázka, zda žalobce prokázal pořizovací cenu koní, a že odpisy v částce 3 966 560 Kč uplatnil ve správné výši. Právě pro nesprávné posouzení druhé otázky bylo první rozhodnutí zrušeno. Dle názoru soudu, vyjádřeného v prvním rozsudku ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

posouzení otázky, která je předmětem přezkumu v tomto řízení, však nebyla shledána ze strany správních orgánů žádná pochybení.

28. Z uvedeného důvodu považuje soud za vhodné a účelné připomenout citací částí prvního rozsudku, vztahujících se k předmětu tohoto řízení, závěry, k nimž soud při posouzení daňové povahy částky 13 400 000 Kč dospěl, neboť již v tomto rozsudku jsou zodpovězeny prakticky veškeré námitky, uplatněné žalobcem v právě projednávané žalobě.
29. K dané otázce tedy soud nejprve konstatoval pro věc podstatné skutečnosti z daňového spisu.
30. *Dne 4. 11. 2014 správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011, roku 2012 a roku 2013. V rámci daňové kontroly žalobce správci daně předložil dva příjmové podkladní doklady, a to doklad č. POK NED 000034, ze dne 30. 6. 2011 znějící na částku 8 000 000 Kč a doklad č. POK NED 000035, ze dne 1. 7. 2011 znějící na částku 5 400 000 Kč. Na obou příjmových podkladních dokladech je uvedeno „přijato od Ing. Richard Liegert, účel: vklad podnikatele“. Při ústním jednání dne 4. 2. 2015 správce daně žalobci sdělil, že požaduje předložení důkazních prostředků prokazujících, že vložené finanční částky již byly zdaněny daní z příjmů fyzických osob nebo této dani nepodléhají nebo byly od této daně osvobozeny. Dne 6. 3. 2015 žalobce správci daně sdělil, že tyto finanční prostředky mají zdroj zejména v pohledávce cca 25 000 000 Kč zachycené v evidenci v přechodu na podvojný účetnictví. Pohledávky ze změny účtování jsou předmětem daně v rozsahu podmínek vymezených zákonem o dani z příjmu v rámci dodanění po dobu 9 let. Správce daně v reakci na to při ústním jednání konaném dne 14. 4. 2015 opakovaně vyzval žalobce k tomu, aby žalobce prokázal, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč byly již zdaněny daní z příjmu fyzických osob. Na uvedené žalobce již nijak nereagoval. S ohledem na to správce daně dne 2. 7. 2015 vyzval žalobce ve smyslu § 92 odst. 4 daňového řádu k prokázání skutečností, tj. k předložení nebo navržení důkazních prostředků prokazujících, že vklady na základě podkladních dokladů č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 v celkové výši 13 400 000 Kč, již byly zdaněny daní z příjmů fyzických osob nebo této dani nepodléhají nebo byly od této daně osvobozeny. Žalobce v reakci na tuto výzvu pouze zopakoval své předchozí sdělení ze dne 6. 3. 2015.*
31. *Dále je součástí správního spisu protokol o ústním jednání ze dne 23. 6. 2016, při kterém správce daně sdělil žalobci svá kontrolní zjištění. Mimo jiné žalobci sdělil, že dosud žalobcem předložené důkazní prostředky, tj. vyjádření zástupce žalobce ze dne 6. 3. 2019, neprokázaly, že vklady na základě příjmového podkladního dokladu č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 byly již zdaněny, nebo této dani nepodléhaly, či byly od této daně osvobozeny. Žalobce podle správce daně neprokázal původ peněžních vkladů do podnikání, tj. že se jedná o peněžní prostředky získané v rámci podnikatelské činnosti žalobce, neboť neprokázal jím tvrzené skutečnosti. Správce daně upozornil žalobce, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč považuje za ostatní příjmy ve smyslu § 10 ZDP, při kterých dochází ke zvýšení majetku a nejedná se o příjmy podle § 6 až § 9 ZDP. Správce daně měl za to, že žalobce neprokázal, že dílčí základ daně vykázaný na řádku 209 přílohy č. 2 bodu 2 kontrolovaného daňového přiznání byl žalobcem stanoven ve správné výši. Žalobce tak v daném případě porušil § 10 odst. 4 ZDP, neboť základem daně je příjem, snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení.*
32. *Žalobce ve vyjádření ze dne 9. 8. 2016 navrhl, aby součástí kontrolního zjištění byla označena i zpráva o daňové kontrole či ověřování skutečností spojených s přechodem z jednoduchého účetnictví na účetnictví podvojný, a aby se součástí kontrolního spisu stal obsah spisu správce daně v celém rozsahu, jak je veden od roku 2005. Z úředního záznamu ze dne 31. 8. 2016 je zřejmé, že správce daně získal sestavu nazvanou „závazky a pohledávky“, ze které je zřejmé že žalobce vykázal ke dni 31. 12. 2005 pohledávky v celkové výši 28 267 525 Kč. V sestavě je vždy uvedeno*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

datum splatnosti pohledávky, výše jednotlivých pohledávek bez DPH a včetně DPH, čeho se jednotlivé pohledávky týkají a jméno dlužníka. Dále správce daně opatřil daňový doklad č. 2003032, jehož vystavitelem byl žalobce a odběratelem společnost Merlin Music Entertainment Limited, a v jehož předmětu je uvedeno: „dovoluji si Vám fakturovat převod práv k ochranné známce cenu dle smlouvy a za podmínek stanovených smlouvou z 11. 9. 2013“. Faktura byla vystavena na částku ve výši 25 000 000 Kč. Z archivu peněžního deníku je poté zřejmé, že žalobci byla z uvedené částky uhrazena pouze částka ve výši 8 726 000 Kč. Pohledávka na základě uvedeného dokladu tak k 31. 12. 2005 činila 16 274 000 Kč. Dále je ze správního spisu zřejmé, že si správce daně opatřil Smlouvu o postoupení pohledávky ze dne 31. 3. 1998 včetně přílohy č. 1 Přehled postoupených pohledávek, kterou žalobce předložil v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997 a 1998. Na základě této smlouvy postupitel společnost CEREBRUS a. s. postoupila pohledávku ve výši 1 718 570 Kč. Rovněž si správce daně opatřil fakturu - daňový doklad vystavený žalobcem, v němž je jako odběratel uvedena J. W., v jejím předmětu je uvedeno „dovoluji si Vám fakturovat za zprostředkovatelskou činnost dle naší smlouvy“. Faktura byla vystavena na částku ve výši 1 000 000 Kč a žalobce ji předložil v rámci vyhledávací činnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006.

33. *Dne 12. 9. 2016 správce daně na návrh žalobce provedl výslech K. (pozn. soudu správně K.) V., účetní žalobce. Ta při ústním jednání uvedla, že v letech 2011-2013 poskytovala žalobci účetní služby. Pokud se jednalo o příjmové podkladní doklady č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 uvedla, že podpis na nich je žalobce a její. Již si nepamatovala, na základě, jakého pokynu nebo podkladu uvedené účetní doklady zaúčtovala. Konstatovala, že nebyla přítomna ukládání finančních prostředků na účet. Měla za to, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč zřejmě pocházejí z vlastních zdrojů žalobce. K sestavě závazků a pohledávek ze dne 31. 12. 2005 uvedla, že je to podklad z přechodu jednoduchého účetnictví na podvojný. Podotkla, že správce daně ověřoval veškeré podklady týkající se přechodu z jednoduchého účetnictví na podvojný. Není pravdou tvrzení žalobce, že tímto výsledkem nebyl proveden důkaz. Právě provedení svědecké výpovědi K. V. bylo využito jako jednoho z důkazních prostředků a při rozhodnutí daňových orgánů bylo přihlédnuto ke zjištěním, která z tohoto důkazu vyplynula. Žalobce tento důkazní návrh učinil, správce daně jej provedl a následně jej při svém hodnocení využil, když získané poznatky z této výpovědi zahrnul do skutkového zjištění. Namítal-li žalobce, že mělo být především z výpovědi této svědkyně přihlédnuto k jejímu sdělení, že celkové pohledávky byly zahrnuty do základu daně po 9 po sobě následujících zdaňovacích obdobích, a tento postup nebyl shledán správcem daně nesprávným, pak se nejedná o spornou otázku. Tuto skutečnost nikdo nerozporuje. Ani některý z daňových orgánů, ani soud. Jediným zásadním rozporem bylo, zda předmětné finanční prostředky, které vložil žalobce do pokladny, byly úhradami těchto pohledávek či nikoli. Tento rozpor nebyl výpovědí svědkyně V. odstraněn, neboť ta o původu vložených finančních prostředků nic nevěděla, a až dosud zůstává vysvětlení žalobce pouze v rovině tvrzení.*
34. *Ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že správce daně ověřil, že žalobce při přechodu na vedení účetnictví rozpustil pohledávky v celkové výši 28 269 520 Kč nerovnoměrně v souladu s § 23 odst. 14 ZDP.*
35. *Následně soud v bodech 36. až 39. prvního rozsudku připomenul základní principy dokazování v daňovém řízení a zabýval se přenášením důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně. Vzhledem k tomu, že se žalobce v žalobě s tímto posouzením ztotožnil, nepovažuje soud za nutné znovu opakovat již vyřčené. Nicméně s ohledem na vznesenou námitku, že správce daně neunesl své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb týkajících se průkaznosti, správnosti a úplnosti žalobcem předloženého*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

účetnictví, je třeba ve světle níže citovaných ustanovení daňového řádu rovněž poukázat na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

36. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
37. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
38. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
39. Výkladem citovaných ustanovení daňového řádu, resp. rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ve kterém soud popsál rozložení důkazního břemene následovně: *„Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). [...] Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009 - 83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124). I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, respektive § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (srov. cit. rozsudek č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. cit. rozsudky NSS č. j. 1 Afs 39/2010 - 124, či č. j. 2 Afs 24/2007 - 119).“ (obdobně např. rozsudky ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 70, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49, ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016 - 60, či ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011 - 62).*
40. V daném případě není pochyb o tom, že se žalobce snažil unést své primární důkazní břemeno předložením účetnictví. Správce daně postupoval správně, pokud požadoval, aby žalobce prokázal daňovou povahu předmětné finanční částky, když z jím předloženého účetnictví zjistil navýšení stavu pokladny o částky, jejichž původ nebyl jasný. Správce daně se tak mohl zcela důvodně domnívat, že se jednalo o příjmy, které žalobce nezahrnul ke zdanění. Žalobce sice tvrdil, že předmětná finanční částka neměla vliv na jeho daňovou povinnost, avšak i nezahrnutí částek, které zvyšují stav hotovosti na pokladně je tvrzením, které byl žalobce podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prokázat. Je tomu tak proto, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

nezahrnutí takových částek do daňového přiznání znamená, že jde buď o příjmy od daně osvobozené, nebo o takové příjmy, které nejsou předmětem daně. To, že skutečně jde o příjmy, které neměly být zdaněny, tedy že správně nejsou zahrnuty v daňovém přiznání, pak musí logicky prokázat právě daňový subjekt. Vyzval-li tedy správce daně žalobce, aby prokázal, že předmětná finanční částka byla řádně zdaněna, případně proč zdaněna nebyla, ukládal tím žalobci povinnost prokázat, o jaký typ příjmů fakticky šlo.

41. I v předchozím řízení dospěl soud k závěru, že správce daně prokázal dostatečné pochyby týkající se průkaznosti, správnosti a úplnosti předloženého účetnictví, když v bodě 40. prvního rozsudku konstatoval, že správce daně měl pochybnosti ve vztahu ke vkladům na účet žalobce na základě příjmových pokladních dokladů č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 v celkové výši 13 400 000 Kč, a proto opakovaně vyzýval žalobce, aby předložil nebo navrhl důkazy k prokázání skutečnosti, že předmětná finanční částka byla již zdaněna daní z příjmů fyzických osob nebo že této dani nepodléhá nebo byla od této daně osvobozena. Žalobce po celou dobu daňového řízení tvrdil, že tyto finanční prostředky mají zdroj zejména v pohledávce cca 25 000 000 Kč zachycené v evidenci v přechodu na podvojný účetnictví, a že pohledávky ze změny účtování byly předmětem daně v rozsahu podmínek vymezených zákonem o dani z příjmu v rámci dodanění po dobu 9 let. Tím ovšem nebyly pochybnosti správce daně rozptýleny. Správce daně si poté na návrh žalobce v průběhu daňové kontroly opatřil sestavu závazků a pohledávek žalobce, která potvrzovala jeho shora uvedené tvrzení, že ke dni 31. 12. 2005, tj. přechodu na podvojný účetnictví vykázal pohledávky v celkové výši 28 267 525 Kč a dále zjistil, že žalobce v období od roku 2006 do roku 2014 tyto pohledávky ve smyslu § 23 odst. 14 nerovnoměrně rozpustil. Tímto zjištěním se však dle správce daně nepodařilo žalobci prokázat původ vkladů předmětné finanční částky, přičemž pochybnosti správce daně přetrvaly i po provedeném výsledku účetní žalobce, K. V.
42. V bodě 41. prvního rozsudku pak soud ohledně přenesení důkazního břemene na žalobce shrnul, že *„prokázáním pochybností správce daně přešlo důkazní břemeno na žalobce, který tak byl povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání, resp. v dalších podáních. Konkrétně byl žalobce povinen prokázat správnost, pravdivost a úplnost údajů za zdaňovací období roku 2011, které evidoval v daňové evidenci, a tedy i své tvrzení, že finanční částka ve výši 13 400 000 Kč má svůj původ v pohledávkách zachycených v evidenci v přechodu na podvojný účetnictví“*, a uzavřel, že tyto skutečnosti žalobce neprokázal. Tento svůj závěr vyložil soud v bodech 42 – 44 prvního rozsudku, a to následovně.
43. Soud nerozporuje tvrzení žalobce, že v roce 2005 přešel ze systému jednoduchého účetnictví do systému podvojného účetnictví, a že byly jednotlivé doklady týkající se tohoto přechodu daňovými orgány ověřeny. Soud nezpochybňuje ani skutečnost, že pohledávky v celkové 28 267 525 Kč byly za podmínek stanovených v § 23 odst. 14 ZDP žalobcem zdaněny, resp. že byly postupně zahrnuty do základu daně po 9 po sobě následujících zdaňovacích obdobích, tj. od roku 2006 do roku 2014. Ostatně uvedené nepopírá ani žalovaný. Nicméně soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce žádným způsobem neprokázal své tvrzení, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč vložené na účet žalobce mají svůj původ právě v pohledávkách v celkové výši 28 267 525 Kč. Pouhé tvrzení žalobce, jakož samotná existence pohledávek ke dni 31. 12. 2005 tuto skutečnost nemůže osvědčit. Žalobce nepředložil v daňovém řízení ani nenavrhl žádný důkazní prostředek, který by jeho tvrzení prokazoval. Například neuvedl a neprokázal původ těchto peněz, jaká z pohledávek uvedených v sestavě „závazků a pohledávek“ ze dne 31. 12. 2005 (zcela či částečně) byla uhrazena, od koho byly finanční prostředky ve výši 8 000 000 Kč a 5 400 000 Kč přijaty.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

44. Žalobce se mylně domnívá, že jím tvrzená skutečnost byla prokázána výpovědí K. (pozn. soudu správně K.) V. Naopak tato při své výpovědi uvedla, že se domnívá, že finanční prostředky mají původ ve vlastních zdrojích žalobce. Řečené ostatně podporuje i skutečnost, že na příjmových pokladních dokladech č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 je jako vkladatel uveden žalobce a u účelu platby je uveden vklad podnikatele. Zároveň se soud neztotožnil ani s argumentací žalobce, že K. (pozn. soudu správně K.) V. při svém výsledku potvrdila, že správce daně v minulosti ověřil správnost zahrnutí předmětných finančních prostředků ve výši 13 400 000 Kč do předmětu daně z příjmů. K. (pozn. soudu správně K.) V. pouze konstatovala, že sestava „závazků a pohledávek“ ze dne 31. 12. 2005 byla podkladem při přechodu žalobce z jednoduchého účetnictví na podvojný a podotkla, že správce daně ověřoval veškeré podklady týkající se přechodu z jednoduchého účetnictví na podvojný, tj. nikoliv podklady k finančním prostředkům, které žalobce na základě příjmových pokladních dokladů č. POK NED 000034 a č. POK NED 000035 vložil na svůj účet.
45. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce, že žalovaný bez náležitého odůvodnění nevyhověl jeho návrhu, aby ověřil správnost zahrnutí pohledávky ve výši 13 400 000 Kč do předmětu daně z příjmů při přechodu na podvojný účetnictví. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v průběhu daňového řízení (vyjádření ze dne 17. 7. 2016) správce daně pouze upozorňoval na to, že správce daně údaje o pohledávce (důvodech a výši) kontroloval při přechodu na podvojný účetnictví a tedy, že správce daně si informace o předmětné pohledávce může opatřit, resp. že jsou mu známy na základě jeho vlastní úřední činnosti. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že právě za tímto účelem si správce daně opatřil sestavu „závazků a pohledávek“, kterou žalobce předložil v rámci vyhledávací činnosti na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006 daňovým orgánům. Ze zprávy o daňové kontrole ze dne 29. 11. 2016 je zřejmé, že správce daně ani výši, ani existenci, ani zdanění pohledávek uvedených v sestavě pohledávek ke dni 31. 12. 2015 nespороval. Nicméně dospěl k závěru, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, že skutečnost, že byly pohledávky uvedené v sestavě „závazků a pohledávek“ ve výši 28 269 519 Kč zdaněny, neprokazuje skutečnost, že finanční prostředky ve výši 13 400 000 Kč vložené v roce 2011 na účet žalobce mají původ v těchto pohledávkách.
46. S ohledem na výše uvedené se žalovaný po zrušení jeho prvního rozhodnutí již otázkou původu předmětné finanční částky nezabýval a v napadeném rozhodnutí pouze zopakoval své závěry ohledně této otázky s poukazem na to, že soud se s těmito závěry zcela ztotožnil. Z obsahu spisu nevyplývá, že by byl spis opatřen dalšími listinami či jinými důkazními prostředky, které by jakkoli měnily skutkový základ ve vztahu k otázce původu předmětné finanční částky.
47. Žalobce se nyní v žalobě snaží přesvědčit soud, že přichází s novým tvrzením o skutečnosti, k níž došlo v průběhu předchozího řízení a o níž získal povědomí až po vydání prvního rozsudku, tedy že soud v předchozím řízení vycházel z neúplného správního spisu. Neuvádí však, která část správního spisu, resp. které konkrétní doklady prokazující tvrzení žalobce, byla soudu žalovaným či správcem daně utajena. Především pak netvrdí, které z listin a co konkrétně mohou prokázat, že žalobcem vložená částka 13 400 000 Kč jako vklad podnikatele v roce 2011 měla svůj původ v uhrazených pohledávkách a byla součástí řádně zdaněné částky ve výši 22 000 000 Kč, kterou žalobce v roce 2008 převedl z účtu pokladny na účet osobní spotřeby 491. Obecným sdělením, že nebyl předložen celý spis vskutku nemůže nahradit povinnost tvrdit konkrétní skutečnosti a k jejich prokázání označit konkrétní důkazy. Skutkový stav tak, jak jej posuzoval soud v předchozím řízení a závěry, které ve vztahu k tomuto skutkovému stavu učinil v prvním rozhodnutí, tak zůstal konzistentní.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

48. Za tohoto shodného skutkového stavu pak učinil soud v bodě 45. prvního rozsudku závěr, že „s ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že finanční částka ve výši 13 400 000 Kč byla zdaněna daní z příjmů fyzických osob nebo že této daní nepodléhá nebo byla od této daně osvobozena, resp. neprokázal své tvrzení, že tato částka měla svůj původ v pohledávkách žalobce, které již byly postupem uvedeným v § 23 odst. 14 ZDP zdaněny, tj. že se jedná o úhradu konkrétní pohledávky již zahrnuté do základu daně z příjmů v minulých zdaňovacích obdobích, přijaté od konkrétního věřitele. Soud má proto za to, že pokud žalovaný podle § 10 ZDP zvýšil žalobci základ daně o částku ve výši 13 400 000 Kč, nepochybil.“ Tímto posouzením řešené otázky v dané věci je soud vázán, a proto se od ní nemůže odchýlit.
49. Vázanost soudu vlastním předchozím rozhodnutím opakovaně řešil i Ústavní soud. Naposledy v nálezu ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. III.ÚS 3285/22, kdy zopakoval a zdůraznil závěry vyslovené již v nálezu ze dne 29. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 1688/10. Podle Ústavního soudu je tak soud povinen respektovat právní názor, který v téže věci vyslovil dříve, přičemž jediným relevantním důvodem odchýlení se od něj, může představovat podstatná změna v obsahu skutkového základu. Ústavní soud dále uvedl, že existenci principu vázanosti soudu vlastním rozhodnutím lze dovodit (pro případ, že by tento nebyl explicitně upraven v zákoně) z ústavních principů a zásad materiálního právního státu ovládajících fungování moci soudní lato sensu. Postup, kdy soud ignoruje beze změny skutkového základu své předchozí závěry v témže sporu, označil Ústavní soud za neslučitelný s obsahem hlavy páté Listiny základních práv a svobod a z ní vyvěrajícími imperativy v oblasti předvídatelnosti soudního rozhodování.
50. Od uvedených judikturních závěrů nemá soud v daném případě důvod a v podstatě ani možnost se odchýlit. Od vydání prvního rozsudku, v němž soud vyslovil výše citovaný závěr, nedošlo do vydání tohoto rozsudku k žádné (natož podstatné) změně skutkového základu. Skutkovým základem pro rozhodnutí ve věci je zjištění, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť neprokázal jím tvrzený původ částky 13 400 000 Kč (úhrada již zdaněných pohledávek), kterou vložil v roce 2011 do pokladny. Neprokázal tak, že se jedná o příjmy, které neměly být zdaněny, tedy že je správně nezahrnul do daňového přiznání. V důsledku neunesení důkazního břemene žalobcem pak daňové orgány správně zhodnotily částku 13 400 000 Kč jako příjem daňového subjektu, o tuto správně navýšily základ daně v souladu s § 10 ZDP a důsledně tomu doměřily žalobci za zdaňovací období roku 2011 daň z příjmů.
51. Skutečnost, že daňové orgány neiniciovaly zahájení trestního stíhání žalobce ve vztahu ke snížení základu daně nezahrnutím vkladu finančních prostředků, ačkoli k takovému postupu v jiném případě přistoupily, ani důvod proč tak daňové orgány neučinily, není pro posouzení věci podstatné.
52. Z důvodů výše uvedených soud v projednávané věci uzavírá, že žalobní námitky žalobce nebyly shledány důvodnými, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
53. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. dubna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..